

MỘT THỜI ĐỎ NHỎ

Cô Bé Quàng Khăn Đỏ

Không biết các bạn thì sao chứ riêng tôi, tôi vẫn còn nhớ như in ngày đầu tiên mặc chiếc áo dài trắng, khoác áo len xanh, ôm cặp theo Mẹ đến trường Bùi Thị Xuân. Chắc các bạn cũng sẽ nhớ con nhỏ này chắc là điên, vào trường Trung học rồi cứ có pha i Mẫu Giáo đâu mà Mẹ dẫn đi ... Nhớ ng Mẹ tôi là vậy y đó, mỗi năm vào ngày tựu trường là Mẹ đưa đi, từ Tiểu học lên đến Trung học rồi Đa i Học, không bao giờ một lần nào.

Trong cặp mắt của con bé 11 tuổi lúc đó, ngôi trường Bùi Thị Xuân mới đẹp tuyệt vời với những ngôi nhà to lớn và uy nghi vô cùng... Màu hồng nhạt của con gái đây ... Nhìn lên công trường với những hàng cây " Trường Nữ Trung Học Bùi Thị Xuân " tôi thấy lòng lâng lâng

kèm theo niềm hánh diệp n : bây giờ tôi đã là một trong những cô nữ sinh của ngôi trường công lập nữ nổi tiếng và duy nhất của thành phố Đalat.

Trong sân trường rộng rãi thênh thang, nhóm con gái mới vào chúng tôi ngơ ngàng, e ấp, mặt đỏ ửng nhìn những nhóm nữ sinh khoác tay nhau nhỏ to chuyên trò, ngắm những nhóm bạn cũ gặp lại nhau sau kỳ hè cũng là vô tư, và thậm chí lòng rồi không bao lâu mình sẽ hòa nhập vào đàn con gái để thong thả này. Ngay cả lớp học cũng rộng rãi hân hoan chào đón, hay là tôi chỉ thấy những tiếng nói vui vẻ ??? Tôi nhớ ngay năm đầu tiên, có nhóm bạn hay đùa cợt trong lớp, mỗi lần cô giáo bắt gặp là cô la mắng cho cả lớp cùng nghe đến hết giờ luôn. Cho nên mỗi ngày trước khi cô vào lớp, chúng tôi lấy truyện của nhóm bạn đọc hết, như vậy mới học yên. Trong lớp có một chi học năm trước bị la rầy, ôi chào chi có mặt đen lay láy với hàng mi dài, mỗi lần nói chuyện là chi chớp liên hồi đôi mắt đẹp. Ngoài ra chi còn có mái tóc đen nhánh dài chấm eo, làm cho tôi xưa nay thích hào về mái tóc của mình bây giờ pha đi thêm những mái tóc của chi.

Bốn năm học qua nhanh, và qua cùng với bốn năm đó những trò chơi con nít như nhào lộn, nhào lộn, nhào lộn lên mây ... tôi bước vào Đền Nhiếp Cận với những hoa t đồng diệp u dâng lên như là giờ ra chơi đứng chống tay ngoài lan can nhìn xuống sân trường, hoặc là ngắm mây bay ... Rồi những buổi đi tìm đến gốc cây trong sân ngôi nhỏ to tâm sự với bạn, hay trao đổi với nhau những bài thơ, những bạn nhà đã được chúng tôi nắn nót viết bằng mực tím trên những trang giấy trắng tinh như tuôn học trò. Cũng có những buổi đi lang thang vô chùa Linh Sơn hái hoa về ép dây trong tập thơ, tập nhào lộn. Rồi pha đi kê đến ngoài đồi cù đã từng in dấu chân chúng tôi, cả tay nhau bước đi vòng quanh đồi, hay tìm đến gốc thông nào đó ngồi đọc sách nhìn mây trắng bay. Cũng may là có bạn C vẫn chăm sóc cho những đứa con gái nhiều môn môn học như chúng tôi có lớp đề học, và nhất là rất hợp với cái tính hay buồn, hay khóc với của tôi. Đọc một câu chuyện buồn hay xem một cuốn phim buồn cũng có thể làm cho tôi nhìn mặt nhìn trông và buồn suốt mấy ngày, Mẹ tôi nói tôi hay thơ hay khóc mới chắc cũng chẳng sai lắm. Đều cái là tuy dễ buồn, dễ khóc nhưng cũng... dễ quên. Năm ngoài về Saigon, đến thăm cô Ấu Lăng, tôi kể cho cô nghe là cô đã từng làm cho đám học trò trong đó có tôi buồn thơ cho số phận hẩm hiu của người cùng nữ trong Cung Oán Ngâm Khúc, hay cuộc đời của người chinh phu trong Chinh Phụ Ngâm bằng lời giảng vô cùng sống động, truyền cảm của cô, cô lắc đầu cười và nói "Vui vậy n".

Thuở đó, khoảng năm 60 trước đi, những căn nhà nhỏ nhỏ do theo đường Võ Tánh, bây giờ là Bùi Thị Xuân, những người các chàng sinh viên Đại học thuê, mỗi khi chúng tôi tan trường là các anh ra cửa để đứng ngắm nhìn các cô nữ sinh túa ra công trường như đàn bướm, khi tìm được người hợp nhãn thì đi theo, giống như bài hát Ngày xưa Hoàng thị "em tan trường về, anh theo Ngõ về". Tuy không có trong danh sách những người đẹp nổi tiếng

cuối a trở về không hiểu sao tôi cũng có những " cái đuôi " hôm tổng về đến nhà, cũng có những " cây si " đứng đơ ngoài công trường, cũng " bi " nhận những lá thư gửi cho " Cô bé quàng khăn đỏ ". Tôi biết lúc đầu gọi tôi là " điểu " (vì cái " tôi " quàng khăn voan đỏ trên công ấy mà) sau cũng bắt chước " chu nhân " cuối những lá thư đó, gọi tôi bằng biệt hiệu này luôn. Bây giờ, sau mấy chục năm bạn bè cùng lớp có dịp họp mặt nhau, nhắc đến tên tôi thì không ai nhớ " Nó là con nhỏ nào ? " những nói đến 1 trong 2 biệt danh trên thì mọi người nhớ liền ... Chắc phải cảm ơn anh chàng nào đó đã đặt cho tôi cái tên dễ thương này.

Tôi còn nhớ phía sau nhà ông cai trường có một lối đi tắt ra đường Võ Tấn, khoa học đối diện với ngoài đôi cửa trường Bồ Đề, những pha chui qua hàng rào kẽm gai bao bọc quanh trường. Chỗ hàng rào kẽm gai này chắc chắn các bác đàn chi dùng làm đường tắt mỗi khi " cúp cua " đi chui (xin lỗi các chị nha) nên không có căng lăm, đu đê chúng tôi vén lên và chui qua. Sáng nào mà đi học trễ là chúng tôi pha dùng con đường tắt này, mấy ki lô mét chạy vào sân xếp hàng vào lớp. Đôi khi vô ý, và không có " đồng minh " vén hộ cho nhau hai hàng kẽm gai, chúng tôi bị rách vạt áo dài hay ống quần là thường. Cũng có những ngày đột nhiên 1 hay 2 giờ, chúng tôi 4 đứa (tốp phong là nhóm " Tư Đa cô Nữ công " nhớ chuyên kiểm điểm) vòng ra phố, xuống bên hông chợ ăn chè đậu ván, vừa ăn vừa ngắm cô bán chè má hồng hây hây... Mà pha là chè đậu ván cuối cô hàng chè ... xinh xinh này mấy ngon, và cũng pha ôm cả đi ăn nhớ vậy mấy thấy thú vị .

Rồi tôi có những " cô em học bàn " viết cho những lá thư thiết là dễ thương, mỗi sáng vào lớp nhận được lá thư trong học bàn là vui trọn ngày, hạnh phúc vì được đàn em học buôi chiêu ngời cùng chỗ ... ái mô, giống như tôi cũng một thời ái mô các bác đàn chi trước kia. Đến năm Đệ Nhất, lớp 12 bây giờ, vì lý do thiếu giáo sư hoặc không đủ số học sinh hay sao đó tôi không nhớ rõ mà trường chúng tôi pha đưa nữ sinh ban B sang học trường nam Trần Hưng Đạo, và nhóm con trai học ban C bên đó sang học chung với chúng tôi. Eo ơi, học chung con gái với nhau quen rồi, bây giờ tự nhiên có con trai vô ... mất tự nhiên. Lúc đầu cô chủ nhiệm tính cho ngồi một bên nam, một bên nữ, chúng tôi pha đổi quá chóng, không cho ngồi ... ngang hàng. Cô báo thôi ngồi xen kẽ cho hòa đồng, chúng tôi cũng không chịu luôn, cuối cùng cô pha cho con trai ngồi phía sau. Coi vậy mà chúng tôi học chung sưng se, nếu không kê tôi hay bị hai " em " ngồi sau lưng cho cựa phá, kéo tóc, kéo khăn. Có vài trái tim con trai rung động với vài bạn gái cùng lớp, có vài nàng ngồi học mà vuốt mái tóc hay chắp mái hàng mi ... Những mà tình cảm cuối tuôi học trò thì vô tư, nhẹ nhàng như mây, một cơn gió thổi cũng thổi làm mây bay tan mất ... Năm học cuối cùng trôi qua khá nhanh, ngày pha rời ngôi trường mẹ không xa. Buôi cảm tra Thiệu Trung Lĩnh Tình Yêu để kết thúc niên học cuối cùng nhiều vui mà cũng nhiều buồn, mọi người tự học không biết có còn gặp nhau trên Đồi Ho học hay chẳng, hay là mỗi người mỗi hướng ...

Hôm nay ngôi đây viết lại những kỷ niệm đẹp, nhẹ nhàng, để thắp ngọn đuốc khoa học đời học trò vô tư, hồn nhiên đời mái trường Bùi Thị Xuân, thuở mà sân trường toàn bóng dáng áo dài trắng, tóc thề thướt tha, tôi thấy lòng băng khuâng ... Cho dù đã hơn 40 năm qua những kỷ niệm vẫn còn sống động như mới xa xưa hôm nào. Xin cảm ơn ngôi trường thân yêu đã một thời bao bọc tôi, xin trân trọng cảm ơn các Cô, các Thầy kính mến đã bao công lao dạy dỗ, trao dồi kiến thức cũng như đức hạnh cho các cô học trò nhỏ có đủ hành trang bước vào đời.

Cô bé quàng khăn đỏ - BTX 62-69

